

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **Ing. J. K.**, bytem D. L., K. 36, zastoupeného Mgr. Silvií Sofkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Horní náměstí 17, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2014, č. j. KUOK 76229/2014, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 11. 9. 2014 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 4. 2014, č. j. SMOL/090310/2014/OARMV/DPD/Hyb, jímž byla žalobci uložena za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, pokuta ve výši 26.000 Kč

a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových všech vozidel v trvání 14 měsíců a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 13. 11. 2013 v cca 8:10 hod. v Olomouci na ul. Jarmily Glazarové řídil motorové vozidlo tov. zn. Ford Mondeo, RZ X, aniž by byl držitelem příslušného oprávnění.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a namítá, že:

- 1) v odůvodnění rozhodnutí žalovaného zcela absentuje údaj o tom, od kdy měl být žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel a ke kterému datu tento zákaz činnosti uplynul;
- 2) v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že žalobce věděl o zákazu řízení, který mu byl udělen rozsudkem Okresního soudu v Bruntále, i když tato doba zákazu řízení již v době spáchání přestupku skončila. Správní orgán tedy dovodil, že projednávaný přestupek byl žalobcem spáchán úmyslně, neboť žalobce věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. V souvislosti s tímto žalobce poukazuje na skutečnost, že spisový materiál neobsahuje písemnost prokazující, že se žalobce o zákazu spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel fakticky dozvěděl;
- 3) správní orgán I. stupně rozhodl, aniž by vyslechl příslušníky Policie ČR, kteří žalobce v inkriminovaný den zastavili, když při svém rozhodnutí vycházel pouze z úředního záznamu sepsaného těmito policisty. Správní orgán tak pochybil, když tyto výsledky neprovedl, neboť v úředním záznamu sepsaném těmito příslušníky jsou uvedeny jiné skutečnosti, než následně uvedl v úředním záznamu o podání vysvětlení sám žalobce, resp. žalobce neuvedl skutečnosti žádné, protože odmítl vypovídat. Rovněž tak pochybil žalovaný, který výsledky rovněž neprovedl a ztotožnil se s odůvodněním správního orgánu I. stupně. Žalobce tak byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, neboť mu nebylo umožněno klást svědkům otázky, rovněž mu nebylo umožněno vznést návrhy na doplnění dokazování a účinně se tak hájit ve správním řízení;
- 4) přestože správnímu orgánu I. stupně doručil omluvu z jednání nařízeného na den 25. 2. 2014 v 9:00 hod., tento zkoumal pouze včasnost omluvy, aniž by zkoumal její řádnost. Tím, že správní orgán I. stupně rozhodl o přestupku žalobce v jeho nepřítomnosti, zkrátil žalobce na jeho právech. Žalobce se navíc domnívá, že jeho omluva byla správním orgánem I. stupně chybně posouzena i z hlediska včasnosti, neboť se omluvil z nařízeného jednání nejprve telefonicky 18. 2. 2014 z toho důvodu, že na stejný den měl předvolání k Okresnímu soudu v Pardubicích, které mu bylo doručeno dne 9. 1. 2014, následně omluvu zaslal písemně, ale s ohledem na rodinné

záležitosti, když se mu dne ... narodil syn, až dne 21. 2. 2014. Žalobce považuje za mylný závěr žalovaného, že mohl stihnout obě jednání.

Žalobce v žalobě navrhl provést důkaz výsledkem svědka Mgr. D. H., rodným listem nezl. L. K., omluvou ze dne 21. 2. 2014 včetně podacího lístku z téhož dne, a výpis z telefonních hovorů žalobce ze dne 18. 2. 2014 od telefonního operátora Telefonica O2.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Správní orgán I. stupně se k postupu, kdy projednal věc v nepřítomnosti žalobce, vyjádřil ve svém rozhodnutí a žalovaný se s jeho rozhodnutím plně ztotožnil. Taktéž skutečnost, že žalobce řídil motorové vozidlo v době, kdy nebyl držitelem řidičského oprávnění, bylo jednoznačně prokázáno – zákaz řízení od 14. 6. 2012 do 14. 6. 2013, po uplynutí této doby si žalobce o vrácení řidičského průkazu nepožádal. Je pravdou, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného absentuje údaj o době zákazu řízení všech motorových vozidel, ale tato doba je uvedena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což žalovaný považuje za dostačující, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří jeden celek. Co se týká absence výsledků příslušníků Policie ČR, k tomu žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl, co by mělo být výsledkem svědků prokázáno, dle žalovaného by výsledek svědků do daného případu nevzněl žádné relevantní skutečnosti, a dále odkázal na ustanovení § 52 správního řádu. Žalobce nebyl krácen na svých právech postupem správních orgánů, pokud sám svou nečinností o svá práva přišel, nelze tuto skutečnost dávat k tíži správním orgánům.

Ze správního spisu soud zjistil, že při kontrole žalobce dne 13. 11. 2013, jak bylo popsáno výše, nebyl žalobce schopen se prokázat řidičským průkazem, když uvedl, že měl v minulosti zákaz řízení, který mu již skončil, ale řidičský průkaz si ještě nestačil vyzvednout a nutně potřeboval jet vozidlem z důvodu rizikového těhotenství manželky. V automobilu byl žalobce sám. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je osobou s platnou blokadou řidičského oprávnění. Žalobce byl téhož dne vyzván k podání vysvětlení, při němž uvedl, že využívá svého práva a ve věci nebude vypovídat. Z evidenční karty řidiče – žalobce – vyplývá, že zákaz řízení motorových vozidel je evidován od 14. 6. 2012 do 14. 6. 2012, blokada řidičských oprávnění je vedena od 14. 6. 2012 na neurčito, zadržení/odevzdání řidičského průkazu je v evidenci vedeno od 2. 4. 2013. K 14. 11. 2013 měl žalobce sedm záznamů o přestupcích. Dne 3. 1. 2014 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení (zásilka byla připravena k vyzvednutí od 16. 12. 2013, doručena vhozením do schránky) a byl předvolán k jednání na den 8. 1. 2014. Z tohoto jednání se omluvil z důvodu nemoci dne 6. 1. 2014. Následně byl žalobce předvolán na den 4. 2. 2014, předvolání mu bylo doručeno dne 20. 1. 2014. Dne 30. 1. 2014 opět žalobce požádal o odročení jednání z důvodu nemoci. Správní orgán I. stupně učinil dotaz i na ošetřujícího lékaře žalobce, o tomto dotazu byl vyhotoven úřední záznam, který se vyjádřil tak, že žalobce se dostavil do jeho ordinace a tvrdil horečnaté stavy a zažívací potíže. Lékař uvedl, že není schopen odhadnout, nakolik jsou tyto potíže závažné a zda skutečně znemožňují účast žalobce při jednání, nicméně uvedl, že se domnívá, že obtíže jsou pouze krátkodobé. Žalobce byl opětovně předvolán na den 25. 2. 2014, předvolání

mu bylo doručeno dne 11. 2. 2014. Nařízené jednání se konalo v nepřítomnosti žalobce, neboť se žalobce řádně neomluvil. Správnímu orgánu I. stupně byla téhož dne doručena omluva žalobce ze dne 21. 2. 2014. Žalobce v omluvě uvedl, že se nemůže jednání zúčastnit z důvodu předvolání ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, kam je téhož dne předvolán jako svědek. Žalobce dále uvedl, že má vozidlo v servisu a není tak schopen zvládnout obě jednání, neboť musí k dopravě využít prostředky hromadné dopravy. K omluvě je přiloženo předvolání Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, na den 25. 2. 2014 ve 13:00 hodin. Dotazem u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, bylo zjištěno, že předvolání bylo žalobci doručeno dne 9. 1. 2014, žalobce se jednání zúčastnil.

Dne 16. 4. 2014 vydal správní orgán I. stupně výše uvedené rozhodnutí, které odůvodnil tím, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se obviněný dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje zjištění z karty řidiče, mj. i skutečnost, že žalobci byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel pro všechny skupiny od 14. 6. 2012 do 14. 6. 2013 a dále závěr o tom, že vzhledem k tomu, že žalobci byl trest zákazu činnosti uložen v rámci trestního řízení rozsudkem Okresního soudu v Bruntále č. j. 3 T 312/2009, a v trestním řízení je podle ustanovení § 64 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, v případě doručování rozsudku, vyloučena možnost tzv. fikce doručení, musel si být žalobce uloženého zákazu činnosti plně vědom. Ohledně omluvy žalobce z jednání správní orgán I. stupně uvedl, že v prvních dvou případech bylo ústní jednání vždy odročeno. V případě třetí omluvy žalobce tuto správní orgán I. stupně nevyhodnotil jako včasnou a tedy náležitou, neboť předvolání si obviněný převzal dne 11. 2. 2014, tedy dva týdny před konáním ústního jednání, omluva byla správnímu orgánu I. stupně doručena až v den jednání 25. 2. 2014. Důvodností omluvy se již správní orgán I. stupně nezabýval, byť uvedl, že dle jeho názoru by neměl být pro žalobce problém zúčastnit se obou jednání, a to i s ohledem na polohu budovy správního orgánu I. stupně, budovy soudu a s ohledem na možnost např. vlakového spojení mezi těmito městy. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce si je velmi dobře vědom svých práv, ale opomíjí některé své povinnosti, které má v řízení o přestupku, a opakovanými omluvami se, dle mínění správního orgánu, účelově snaží co nejvíce oddálit pravomocné rozhodnutí ve věci svého přestupku.

Žalobce podal proti rozhodnutí I. stupně odvolání, jehož odvolacím důvodem byla zejména nezohlednění omluvy a konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce. Žalobce uvedl, že se mu dne 12. 2. 2014 narodil syn a jeho žena měla rizikové těhotenství, omluvil se až dne 18. 2. 2014 telefonicky, bylo mu sděleno, má zaslat i písemnou omluvu. Tuto omluvu žalobce zaslal vzhledem k rodinným záležitostem až 21. 2. 2014, avšak vzhledem k telefonické omluvě považuje žalobce omluvu za včasnou. Žalobce dále uvedl, že byl zkrácen na svých právech vzhledem k tomu, že nebyl proveden výslech policistů a správní orgán vycházel jen z obsahu spisu.

Žalovaný rozhodl tak, jak uvedeno výše, když se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, a uzavřel, že žalobce si musel být vědom svého jednání, neboť dne 2. 4. 2013 odevzdal svůj ŘP na příslušném pracovišti registru řidičům přičemž následně byl dne 13. 11. 2013 přistižen při řízení vozidla bez příslušné skupiny ŘO, aniž by byl současně držitelem ŘP, který odevzdal. K námitce žalobce, že bylo jednáno v jeho nepřítomnosti, žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, který se důvodností omluvy obšírně zabýval, a dále uvedl, že dle jeho názoru se měl žalobce možnost zúčastnit obou nařízených jednání, při zachování včasnosti a vstřícnosti vůči oběma orgánům veřejné moci, k nimž byl předvolán, kdy v době mezi 9:00 a 12:00 hod. je mezi Olomoucí a Pardubicemi vypravováno celkem 7 vlakových spojů. K žalobcem tvrzené předchozí telefonické omluvě dne 18. 2. 2014 žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu tyto skutečnosti nevyplývají a žalobce k této záležitosti nepřinesl žádné důkazy, nebylo možné posoudit, že tato omluva byla uskutečněna. Žalovaný nepřihlédl ani k argumentaci žalobce, že se mu dne 12. 2. 2014 narodil syn a současně byl vytížen zdravotními komplikacemi jeho manželky. Žalovaný uvedl, že z uvedeného nelze dovodit, že by se žalobce nacházel v situaci, kdy neměl objektivně žádný prostor k uskutečnění včasné a řádné omluvy z nařízeného ústního jednání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ust. § 94a odst. 1, 2 zákona o silničním provozu držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Držitel řidičského průkazu je povinen řidičský průkaz odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.

Podle ust. § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.

Krajský soud k věci předně uvádí, že žalobce v žalobě nezpochybňuje skutek, který je mu kladen za vinu, tedy že řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění.

K námitce č. 1) žalobce krajský soud uvádí, že údaj o tom, od kdy byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, je

uveden v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to od 14. 6. 2012 do 14. 6. 2013. Pro vymezení samotného skutku, z hlediska časového, je významné, že je ve skutkové větě rozhodnutí o přestupku uvedeno, kterého dne byl žalobce bez řidičského oprávnění zastaven. Ve vztahu k dalšímu objektivnímu znaku skutkové podstaty daného přestupku dle názoru soudu postačuje, že skutková věta obsahuje tvrzení o tom, že žalobce řidičským oprávněním nedisponoval. Nadto však soud k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že i pokud by tomu tak nebylo, žalobce v žalobě netvrdí, v čem by žalobce v důsledku absence tohoto údaje spatřoval zkrácení na svých právech. Samotné tvrzení zkrácení na procesních právech bez dalšího, aniž by zde byla dána jakákoli souvislost s hodnocením skutkového stavu, z čehož by bylo lze dovodit, že rozhodnutí správního orgánu trpí takovou vadou, která může způsobit jeho nezákonnost, nelze než považovat za účelové. Tento žalobní bod je tak nedůvodný.

Ohledně namítaného nesouhlasu žalobce s úmyslným zaviněním přestupku soud poukazuje zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 137/2011-52 ze dne 19. 4. 2012, v němž bylo konstatováno, že *podle zákona o silničním provozu je výslovně vyloučen automatismus spočívající v tom, že po uplynutí doby zákazu činnosti může řidič bez dalšího opět řídit motorové vozidlo. Takový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, vůči řidičům administrativně náročnější a přísnější, postup, a sice vrácení řidičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení. Je nepochybné, že takový postup vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řidič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení. Ta končí podle ust. § 114 odst. 1 zákona o silničním provozu úkonem správního orgánu spočívajícím ve fyzickém předání řidičského průkazu žadateli na základě pravomocného správního rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění. Uvedená procedura umožňuje jednak v případě, že mezi právní mocí rozhodnutí o zákazu činnosti a vydáním rozhodnutí o vrácení řidičského průkazu je doba delší jednoho roku, zkoumat zdravotní a odbornou způsobilost řidiče (§ 102 odst. 5 zákona o silničním provozu) a i v případech, na něž uvedené ustanovení nedopadá, zajišťuje efektivní dozor nad výkonem zákazu činnosti. Pokud se ten, komu byl uložen zákaz činnosti, chová podle zákona a v zákonem stanovené lhůtě odevzdá řidičský průkaz, ví nebo přinejmenším má a musí vědět, že nedisponuje osvědčením nezbytným k řízení motorových vozidel. Je tedy skoro vyloučeno, aby i v době trvání zákazu činnosti z nedbalosti řídil bez řidičského oprávnění. Signálem, že opět řídit může, je právě vrácení řidičského oprávnění a následně řidičského průkazu postupem podle ust. § 102 a § 114 zákona o silničním provozu. Při nedodržení uvedeného postupu odevzdání a vrácení řidičského průkazu hrozí, že řidič, který má řidičský průkaz u sebe, ač jej měl ve stanovené lhůtě odevzdat, by mohl řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění, přičemž jeho pochybení by nemuselo být, např. při zběžné kontrole policií bez prověření příslušných evidencí, jednoduše zjištělné. Právě tomu má zabránit mechanismus odevzdání a vrácení řidičského průkazu, za jehož dodržení se řidič, který řidičský průkaz odevzdal, po dobu odevzdání žádným takovým průkazem nemůže prokázat. Krajský soud se s těmito závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a uzavírá, že za situace, kdy žalobce odevzdal řidičský průkaz, k čemuž došlo dle správního spisu dne 2. 4. 2013, a o vrácení řidičského průkazu si nepožádal, musel vědět, že*

nedisponuje osvědčením nezbytným k řízení motorových vozidel, a byl tedy srozuměn s tím, že v rozporu se zákonem řídí motorové vozidlo bez řidičského oprávnění. Jednalo se tedy o spáchání přestupku v nepřímém úmyslu. Žalobce sám ve správním řízení uváděl, že si ještě nestihl o vrácení řidičského průkazu požádat, soud tak stejně jako v předchozím případě považuje tvrzení žalobce za účelové, když ze skutkových okolností je nepochybné, že žalobce o tom, že nedisponuje řidičským průkazem, věděl.

Soud považuje za nedůvodnou i námitku č. 3) žalobce týkající se neprovedení výslechů policistů. Soud poukazuje na naprosto nelogickou úvahu žalobce, který se domnívá, že nastal rozpor mezi výpovědí policistů, resp. tím, co uvedli v úředním záznamu, a tím, co uvedl žalobce v úředním záznamu o podání vysvětlení, který využil svého práva a rozhodl se nevypovídat. Soud konstatuje, že za situace, kdy žalobce ve správním řízení ke svému jednání ničeho neuvedl, nemohl žádný rozpor mezi tvrzeními vzniknout. Tvrzení o rozpornosti je tedy logickým nonsensem. Dle správního orgánu I. stupně byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Správní orgán tak neměl důvod provádět další dokazování a tím, že neprovedl výslech policistů za situace, kdy měl spolehlivě zjištěn skutkový stav, jejichž výslech žalobce ani nenavrhl, ani nezpochybňoval zjištěný skutkový stav, nijak neporušil právo žalobce na spravedlivý proces, a bez návrhu ze strany žalobce mu nevznikla povinnost se s tímto možným důkazním návrhem žalobce ve svém rozhodnutí vypořádat. Soud na tomto místě znovu zdůrazňuje skutečnost, že žalobce v celém řízení netvrdil jinou skutkovou verzi než tu, která byla ve správním řízení prokázána.

Co se týče posouzení omluvy žalobce (žalobní námitka č. 4), je nutno uvést, že posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích. Žádné ustanovení zákona o přestupcích, neobsahuje definici pojmů „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“ a nestanoví povinnost správního orgánu vyzývat obviněného k doplnění jím uplatněné omluvy. Je tedy na správním orgánu, zda posoudí omluvu jako řádnou a důvodnou.

Na tomto místě považuje soud za vhodné upozornit na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, s jehož zde vysloveným názorem se plně ztotožňuje, *a sice že hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.*

Žalobce byl v tomto správním řízení předvolán opakovaně, když v případě předvolání na den 25. 2. 2014 se již jednalo o třetí pokus správního orgánu I. stupně žalobce k ústnímu jednání předvolat. Ze všech nařízených jednání se žalobce vždy omluvil a jeho omluva byla v prvních dvou případech shledána správním orgánem I. stupně důvodnou, byť již ve druhém případě měl správní orgán o její důvodnosti pochybnosti a ověřoval v ní uvedené skutečnosti u ošetřujícího lékaře žalobce, přesto ji nakonec shledal řádnou a důvodnou a ústní jednání odročil na jiný termín.

S ohledem na výše uvedené soud hodnotí jako zcela správné posouzení omluvy žalobce z jednání nařízeného na den 25. 2. 2014 správním orgánem jako nedůvodné, neboť omluvu nelze považovat za včasnou, tedy učiněnou okamžitě, jakmile se žalobce dozvěděl o nařízeném jednání, a to i pokud by byla učiněna telefonicky dne 18. 2. 2014, jak tvrdí žalobce. Pro nadbytečnost tak krajský soud zamítl důkazní návrh žalobce výpisem telefonních hovorů a výsledkem Mgr. H.. Za situace, kdy předvolání k jednání u správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno dne 11. 2. 2014, a již mu bylo známo, že je na stejný den předvolán ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, neboť toto předvolání mu bylo doručeno již dne 9. 1. 2014, není možno omluvu dne 18. 2. 2014 za včasnou. Písemná omluva následovala až dne 21. 2. 2014, a ani v tomto tedy nelze vysledovat, že by se žalobce snažil bez zbytečného odkladu uvědomit správní orgán o tom, že se nařízeného jednání nemůže zúčastnit. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že z tvrzení žalobce nelze dovodit, že by se žalobce nacházel v situaci, kdy neměl objektivně žádný prostor k uskutečnění včasné a řádné omluvy z nařízeného ústního jednání. Správní orgán se tak mohl s ohledem na dosavadní průběh řízení důvodně domnívat, že se jedná o účelové jednání žalobce ve snaze docílit uběhnutí prekluzivní lhůty dle zákona o přestupcích, aby se vyhnul potrestání, a proto tuto omluvu pro soud zcela pochopitelně posuzoval přísněji než omluvy předchozí. Krajský soud k námitce žalobce dále uvádí, že pokud správní orgán I. stupně nevyhodnotil omluvu žalobce jako včasnou, nemusel se již zabývat její řádností.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 30. listopadu 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně